

cialdemokratiske regeringer ikke evner at regere på blot middelmådig facon. At fremhæve dette er end ikke at fornærme socialdemokratiet, for mere og mere direkte indrømmer ledende socialdemokrater, at Danmark er blevet bragt ud i en meget alvorlig situation under den socialdemokratiske ledelse.

Lovforslaget er noget nær det groveste, vi endnu har set vedrørende restriktionslove, og det siger ikke så lidt.

Hvad der typisk vedrører udvalgsbehandlingen af avancestoplove og prisstoplove, og det er særlig udtalt ved denne lovs udvalgsbehandling, er, at vi i udvalget ikke konkret af industriministeren kan få besked på, hvorledes monopoltilsynet vil forvalte loven. Alle svar på skriftlige spørgsmål og samrådspørgsmål ender i, at sådan og sådan tror ministeren at monopoltilsynet vil forvalte loven og de i loven indlagte dispensationsmuligheder. Når man spørger om, hvor hurtigt dispensationer vil kunne komme igennem, er svaret blot, at dette afhænger af, hvor tydeligt og velformuleret ansøgninger om dispensationer er affattede. Dette betyder i realiteten, at virksomheder, der skal overleve, skal søge at være dygtige til juridiske spilfægtier fremfor at være dygtige til at producere varer til konkurrencedygtige priser.

Konklusionen vedrørende de svar, erhvervsudvalget har fået af industriministeren vedrørende lovforslaget, må være, at virksomheder, der ikke har en fast heltids jurist ansat i virksomheden, ingen muligheder har for at klare sig blot nogenlunde helskindet gennem prisstopperioden. Juristbistand, man vil kunne engagere udefra, kan ikke forventes umiddelbart at have så nært kendskab til firmaets specielle forhold, at der er chance for formuleringer af ansøgninger om dispensation, som kan forventes behandlet i monopoltilsynet på f. eks. en uges tid. Ministeren har direkte oplyst, at hvis dispensationsansøgninger ikke indeholder de oplysninger, monopoltilsynet finder nødvendige for sagens belysning, da går man gennem nogle opklaringsrunder, før det afklares, hvorvidt der kan gives dispensation på et enkelt område.

Nogle eksempler er nødvendige for at belyse det absurde i lovforslaget. Industriministeren bekræfter, at det er rigtigt, at auktioner er undtaget. Når så der den 25. oktober

sælges hvidkål på en gartneriauktion til f. eks. kr. 3,00 pr. kg eksklusive moms, er det sandsynligt, at disse kål den 4. november ligger i detailsalgsbutikker til en kilopris på kr. 5,50 inklusive moms. Dette er så, hvad detailbutikken må tage for hvidkål af den givne kvalitet i prisstopperioden. Helt selvfølgelig på grund af sæsonforholdene vil hvidkål pr. 15. december koste dobbelt så meget på auktion, som de gjorde i høstsæsonen for hvidkål. Altså de grossister, der sidst i oktober på normal forretningsfacon kunne købe hvidkål på grøntsagsauktionerne og levere kålene til detaileddet, de må nu købe kål op til kr. 6,00 pr. kg og videresælge til priser, der ligger langt under auktionspriserne. Selvfølgelig kan eller vil ingen købe varer op til videresalg langt under indkøbsprisen. Resultatet er så, at de, der har produceret hvidkålene, må affinde sig med, at hvis man vil have solgt de avlede hvidkål, som man har bekostet klargjort til lagring og bekostet lagring af, ja, så må man gøre det med betydelige tab.

Selvfølgelig virker det lige så absurd på alle grøntsagsområder, og selvfølgelig vil det økonomisk kvæle langt størstedelen af Danmarks grøntsagsgartnere, hvis ikke der gives dispensationer.

Ovenstående viser klart, at den foreslåede prisstoplov både er et bluffnummer, men også er en lov, der vil ødelægge tusindvis af danske virksomheder.

Svarene, erhvervsudvalget har modtaget fra industriministeren, fortæller, at det er korrekt, at fødevarer i det alt væsentligste prisfastsættes pr. EF-markedsaftalerne.

Konklusionen omkring det væsentligste af fødevarerektoren er så følgende: Enten må der gives en masse dispensationer, og så er der ikke gennemført prisstop på fødevarer, ellers nægtes der den i forvejen hårdt pressede animalske produktionssektor mulighed for gevinst vedrørende hjemmemarkedssalg, og en række yngre landmænd må imødesee konkurs – eller man må tro på det absurde, at de hidtidige markedsmekanismer omkring prisfastsættelser i fødevarerektorens produktionsled fortsætter, og at enten en gros- eller detailed vil sælge til priser i prisstopperioden, der i mange tilfælde er under virksomhedernes indkøbspriser. Hvis det sidste bliver tilfældet, bliver det så handelsleddene, der ødelægges = går konkurs.